

Arrest

**nr. 55 942 van 15 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 november 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en van diens beslissing van 4 november 2010 tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 11 augustus 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Een consultatie van de Europese Vision-databank brengt aan het licht dat de Italiaanse autoriteiten op 30 juli 2010 een visum type C uitgereikt hebben aan verzoekster.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht de Italiaanse autoriteiten op 30 augustus 2010 om verzoekster over te nemen, gelet op het gestelde in artikel 9.2. van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asiel-

verzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening).

1.3. Daar de bevoegde Italiaanse autoriteiten niet binnen de vastgestelde termijn reageerden op de vraag tot overname werden zij, gelet op artikel 18 §7 van de Dublin II-verordening geacht in te stemmen met het overnameverzoek. Dit werd door de verwerende partij expliciet gemeld aan de Italiaanse autoriteiten op 3 november 2010.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid treft op 4 november 2010 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater). Deze beslissing, die verzoekster dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is de eerste bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“(…)

Betrokkene verklaarde op 28.07.2010 in België te zijn toegekomen. Op 11.08.2010 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde geboren te zijn op 20.06.1989 in “Baghramyan” en het staatsburgerschap van Armenië te bezitten.

Een consultatie in de Europese Vision-databank toont aan dat aan betrokkene op 30.07.2010 een visum type C (I17009051) voor toeristische doeleinden werd afgegeven.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 20.08.2010 dat dit haar eerste asielaanvraag is in België.

Betrokkene verklaarde eveneens dat zij nooit elders in Europa asiel gevraagd heeft. Betrokkene verklaarde dat zij rond 20.05.2010 per auto van Armenië naar Rusland gereisd zou zijn waar ze op 23.05.2010 zou zijn aangekomen. Van 23.05.2010 tot 23.07.2010 zou ze in Rusland verbleven hebben bij het petekind van haar familie in Armenië. Vervolgens zou betrokkene op 23.07.2010 per minibus uit Rusland vertrokken zijn. Op 28.07.2010 zou ze in België zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde niet te weten door welke landen ze reisde. Haar reis zou geregeld zijn door twee Russische mannen die kennissen waren van Suren, haar petekind van familie in Armenië. Betrokkene verklaarde dat haar paspoort achterbleef bij de mensen die haar naar België brachten. Betrokkene stelt dat ze niet denkt dat er een visum in haar paspoort stond en dat ze met een ander paspoort naar België reisde en dat ze dit paspoort niet bekeken heeft.

Rekening houdende met het positieve resultaat in de Europese Vision-databank voor betrokkene werd op 30.08.2010 een overnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten gestuurd op basis van art. 9§2 van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18.02.2003. Op 01.11.2010 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van de bevoegde Italiaanse autoriteiten ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden die bepaald wordt in art 18§1 van de Dublin-II Verordening. Als gevolg hiervan en op basis van art. 18§7 van de Dublin-II Verordening wordt Italië de verantwoordelijke staat en dient Italië over te gaan tot overname van bovengenoemde persoon. Wij hebben dit aan Italië laten weten via een Tacit Agreement op 03.11.2010.

Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat zij haar eigen paspoort bij de smokkelaars achterliet en dat ze niet denkt dat er een visum in haar paspoort stond (DVZ, vraag 19), dient te worden opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat betrokkene enkel “denkt” dat er geen visum in haar paspoort stond. Aangezien het haar persoonlijke paspoort betreft, kan er op zijn minst verwacht worden dat betrokkene dan ook met zekerheid kan zeggen of er al dan niet een visum in stond.

Dat betrokkene bovendien wel een eigen paspoort zou hebben maar vervolgens met een ander paspoort reisde en op geen enkel moment haar eigen originele Armeense paspoort kan voorleggen laat ernstige vermoedens rijzen dat betrokkene bepaalde informatie aangaande haar reisdata en reisroute doelbewust tracht achter te houden voor de Belgische autoriteiten. Dat haar originele Armeense paspoort bij de smokkelaars zou zijn achtergebleven, kan betrokkene bovendien op geen enkele wijze aannemelijk maken. De vaststelling bovendien dat uit de Europese Vision-databank blijkt dat er aan betrokkene op 30.07.2010 een visum voor toeristische doeleinden van 17 dagen werd afgegeven geldig van 31.07.2010 tot 31.08.2010 en de vaststelling dat betrokkene op 11.08.2010 asiel aanvroeg, voedt verder het vermoeden dat betrokkene bewust informatie achter wil houden aangaande de reisdocumenten in haar bezit en de afgelegde reisroute. Dit is niet in overeenstemming te brengen met de verplichting van de asielzoeker om mee te werken aan zijn of haar eigen asielprocedure en laat ernstige twijfels ontstaan over de ernst en het belang dat betrokkene hecht aan haar eigen asielprocedure.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkenes asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië heeft bovendien de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Betrokkene werd tijdens haar gehoor op de DVZ van 20.08.2010 gevraagd of er een specifieke reden was waarom zij naar België kwam. Betrokkene verklaarde dat ze naar België kwam omdat ze vernomen had dat haar moeder hier zou verblijven (DVZ, vraag 25).

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat haar moeder (H.B.K.) (...) met betrokkenes oudere broer (V.H.) (...) in België zou verblijven (DVZ, vraag 23). Betrokkene verklaarde verder geen familieleden in Europa te hebben (DVZ, vraag 24).

Met betrekking tot de verklaarde familieleden in België, met name haar verklaarde moeder en haar verklaarde broer, dient te worden opgemerkt dat betrokkene, haar broer en haar moeder allen meerderjarig zijn. Haar broer (V.) is bovendien gehuwd net zoals betrokkenes moeder. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van haar moeder of broer en valt derhalve niet onder de definitie van gezinsleden zoals bepaald in de definitie daarvan in art 2.i van de Dublin-II-Verordening.

Betrokkene maakt ook op geen enkele wijze aannemelijk dat ze op enige wijze (financieel, medisch, etc...) afhankelijk zou zijn van de hulp of steun van haar moeder of broer. Betrokkene verklaarde immers enkel dat ze naar België kwam omdat ze vernomen had dat haar moeder hier zou zijn (DVZ, vraag 25) zonder dat ze andere concrete aantoonbare motieven opgeeft Betrokkenes broer en moeder zijn bovendien geen van beiden erkende vluchtelingen. Betrokkenes broer werd op 24.08.2009 in het bezit gesteld van een verblijfstitel van onbepaalde duur hetgeen geen vluchtelingenstatus onder de Vluchtelingenconventie van Genève is en voor betrokkenes moeder is de aanvraag 9bis op basis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 nog hangende. Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaarde verder met betrekking tot haar gezondheidstoestand dat zij geen gezondheidsproblemen heeft (DVZ, vraag 25).

Gelet op het voorgaande, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 9§2 en art 18§1 en art 18§7 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343 van 18 februari 2003. Zij zal overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten."

1.5. Op 4 november 2010 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats. Deze beslissing werd verzoekster dezelfde dag betekend.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...)

Overwegende dat

- betrokkene het voorwerp is van een tacit-agreement met Italië dd 03.11.2010 wegens het niet antwoorden van de bevoegde Italiaanse autoriteiten binnen de in art 18§1 van de DublinII-Verordening

gedefinieerde termijn op het verzoek tot overname dat aan de Italiaanse autoriteiten werd overgemaakt op 30.08.2010;

- uit de Europese Vision-databank blijkt dat aan betrokkene op 30.07.2010 een visum afgeleverd werd door de Italiaanse autoriteiten voor toeristische doeleinden;
- betrokkene verklaarde dat zij niet denkt dat er een visum in haar paspoort stond;
- betrokkene dit niet kan aantonen aangezien ze haar originele Armeense paspoort nooit heeft getoond bij de DVZ;
- betrokkene tot het moment van de ingang van deze vasthouding geen volledig authentiek Armeens paspoortkan voorleggen
- het voorleggen van een volledig authentiek Armeens paspoort niets wijzigt aan de voorgaande punten en er enkel op wijst dat betrokkene dit paspoort wel degelijk heeft trachten achter te houden voor de bevoegde Belgische autoriteiten en derhalve getracht heeft de Belgische autoriteiten doelbewust te misleiden;
- er verder geen geloof kan worden gehecht aan een eventuele belofte aan betrokkene om zich aan te bieden om vrijwillig terug te keren naar de voor de behandeling van haar asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu, Italië;
- dat dit vermoeden doet rijzen dat betrokkene geen vrijwillig gevolg zal geven aan de beslissing van weigering tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en zich vrijwillig zal begeven naar het land dat verantwoordelijk is voor haar asielaanvraag, namelijk Italië.

Aangezien het vasthouden van de betrokkene in een welbepaalde plaats noodzakelijk geacht werd om een effectieve verwijdering uit het grondgebied te waarborgen;

Wordt besloten de betrokkene vast te houden te (...)"

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

De Raad verklaart het beroep onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. De Raad heeft immers geen rechtsmacht om kennis te nemen van een vordering die gericht is tegen een maatregel van vrijheidsberoving die getroffen werd op grond van artikel 51/5, §3, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en die noodzakelijk wordt geacht om een effectieve verwijdering uit het grondgebied te waarborgen. Ingevolge artikel 71, tweede lid van de Vreemdelingenwet is een maatregel van vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats van vasthouding.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 7 en 8 van de Dublin II-verordening.

Verzoekster betoogt als volgt:

"Overwegende dat overeenkomstig Verordening EG nr. 343/2003 van de Raad (EG) van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en de instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend⁴ wordt bepaald in de artikelen 7 en 8 dat de lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek indien een gezinslid werd erkend binnen het kader van de Conventie van Genève als vluchteling of er een procedure hangende is;

Overwegende dat de broer van verzoekster, de heer (V.H.) (...), zich vluchteling heeft verklaard in België, uiteindelijk zijn verblijfstoestand geregulariseerd zag en ingeschreven is in het vreemdelingenregister met de verblijfstitel model B en wonende te (...);

Overwegende dat de moeder van verzoekster, mevrouw (K.H.B.) (...), eveneens verblijft in het Rijk en dat zij toepassing heeft gemaakt van de eenmalige instructie van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dewelke van kracht was tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 een regularisatieverzoek indiende op 7 december 2009 binnen het kader waarvan op 9 augustus 2010 een bijlage 3 werd afgeleverd;

Overwegende dat de moeder van verzoekster sinds januari 2007 in België verblijft en werkt;

Overwegende dat de verwerende partij op de hoogte is dat de broer en de moeder van vertoogster op regelmatige wijze verblijven in het Rijk;

Overwegende dat Artikelen 7 en 8 van de verordening voornoemd net essentieel zijn voor de beoordeling van de asielaanvraag van vertoogster gelet op het feit dat België en België alleen inzicht heeft in de vluchtmotieven van de gezinsleden van vertoogster, Italië vreemd zijnde aan de vluchtmotieven;

Dat een eventueel afleveren van een visum door de Italiaanse ambassade bij de bepaling van de bevoegde staat weinig belang heeft daar waar België geen ambassade heeft die (functioneert) in Armenië zodat vertoogster zich diende te wenden tot de ambassade van een Europees land dat wel beschikt over een ambassade in Armenië wil zij toegang krijgen tot de Europese Unie;

Dat niet kan worden aangenomen dat vertoogster zich zou richten tot de dichtst bijgelegen Belgische zending buiten Armenië (Moskou?) teneinde een visum te bekomen voor België wanneer iedere zending van een Schengen-land een visum aflevert dat toegang verleent tot de groep van Schengen-landen;

Dat indien de redenering van de verwerende partij zou worden gevolgd België niet bevoegd zou zijn kennis te nemen van welk asielverzoek van welke onderdaan van Armenië dan ook die in het Rijk asiel vraagt weze het omdat hij beschikking heeft over een visum afgeleverd in zijn vaderland van een andere staat, weze het omdat hij onbetwistbaar de Europese Unie is binnengekomen via een andere lidstaat van de Europese Unie;

Dat te over bovendien de verwerende partij zich onbevoegd zou kunnen verklaren kennis te nemen van een asielverzoek indien vertoogster bij ene Belgische zending buiten Armenië een visum zou bekomen gelet op het feit dat zij verblijf zou hebben gehouden in een derdeland dat zij zou hebben verlaten zonder asielverzoek (in casu eventueel de Russische Federatie bij visumverzoek in Moskou);

Overwegende dat de verwerende partij wel degelijk had kunnen kennis nemen van het asielverzoek van vertoogster en het verzoek na Dublin-onderzoek door de verwerende partij had kunnen overmaken aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen voor onderzoek ten gronde die dan de mogelijkheid had het vluchtverhaal van vertoogster te toetsen aan de verblijfsmotieven van vertoogsters' broer en moeder;

Overwegende dat het vluchtverhaal van de broer en de moeder van vertoogster essentieel is voor de beoordeling van het verzoek van vertoogsters asielverzoek, zelfs indien deze procedures zouden zijn afgesloten met een weigerende beslissing daar waar het vluchtverhaal van vertoogster (mogelijks) een toegevoegde waarde zou kunnen betekenen, een aanvulling of verduidelijking;

Dat door het nemen van de betreden beslissing de verwerende partij deze toetsing onmogelijk heeft gemaakt;

Dat te over vertoogster laat gelden dat het niet zo is dat Italië akkoord gaat met de overname van vertoogster maar dat integendeel Italië wordt geacht in te stemmen met het verzoek tot overname op grond van de loutere verdragsrechtelijke vaststelling dat ingevolge inertie van de staat waarvan de overname wordt verzocht deze geacht wordt in te stemmen; Dat normaal, indien een overheid akkoord gaat met overname van een asielzoeker teneinde diens asielaanvraag te onderzoeken de Belgische administratie de asielzoeker hiervan in kennis stelt, bepaalt wanneer en waar de asielaanvrager zich dient aan te bieden bij deze buitenlandse administratie en zelfs indien nodig zorgt voor het gepaste transport op een humane en menselijke wijze;

Dat in onderhavig dossier er geen overname akkoord is. Italië is inert gebleven en niets wijst er op dat deze staat hic et nunc medewerkt bij de overname zodat een bijkomende maatregel werd genomen van opsluiting van vertoogster in het Centrum 127 bis met het oog op overdracht aan Italië zonder vertoogster de kans te geven zich vrijwillig aan te bieden aan de Italiaanse autoriteiten of terug te keren naar Armenië teneinde op de door de Wet vereiste documenten te bekomen om toegang te krijgen tot het Rijk;

Dat deze tweede beslissing ahurisant en onredelijk is en er geen uitzicht is op spoedige overdracht aan Italië de identificatieprocedure slechts gestart zijnde;

Dat er hic et nunc geen datum werd bepaald tot overname laat staan datum werd bepaald voor terugleiding (naar Italië);

Dat de genomen bijkomende beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, het repatriëring-centrum 127 bis bovendien de meest schadelijke beslissing is mogelijk voor vertoogster die thans van haar vrijheid werd beroofd in afwachting van de uitvoering van de overname die geruime tijd op zich kan laten wachten naar een Staat waarmede vertoogster geen affiniteit heeft: vertoogster benadrukt dat zij Armeense nationaliteit heeft en slechts haar moeder en broer wenste te vervoegen die in België verblijven onder dekking van een visum van een Europese lidstaat, lid van de Schengen-groep;

Dat vertoogster helemaal niet naar Italië wil, verkiest terug te keren naar Armenië indien België haar asielverzoek niet wenst te onderzoeken;

Dat de beslissingen dan ook werden genomen op een kennelijk onredelijke wijze, waarover infra meer;

Dat minstens de bestreden beslissingen dan ook op deze grond moeten worden vernietigd;"

3.2. De artikelen 7, 8 en 9 van de Dublin II-verordening luiden als volgt:

“Artikel 7

Wanneer een gezinslid van de asielzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als vluchteling is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, mits de betrokkenen dat wensen.”

“Artikel 8

Wanneer een gezinslid van een asielzoeker in een lidstaat een asielverzoek heeft ingediend waarover nog geen beslissing in eerste aanleg is genomen, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, mits de betrokkenen dat wensen.”

“Artikel 9

1. Wanneer de asielzoeker houder is van een geldige verblijfstitel, is de lidstaat die deze titel heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek.”

Artikel 2, i) van de Dublin II-verordening luidt als volgt:

“Artikel 2

Voor de toepassing van deze verordening wordt verstaan onder:

- i) “gezinsleden”: voorzover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de asielzoeker die op het grondgebied van de lidstaat aanwezig zijn:*
- i) de echtgenoot van de asielzoeker of de ongehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in de wetgeving of de praktijk van de betrokken lidstaat ongehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van het vreemdelingenrecht;*
- ii) de minderjarige kinderen van paren zoals bedoeld onder punt i), of van de asielzoeker, mits zij ongehuwd en afhankelijk zijn, ongeacht of zij volgens de nationale wetgeving wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;*
- iii) de vader, moeder of voogd wanneer de asielzoeker of vluchteling minderjarig en ongehuwd is;”*

3.3. Gelet op de gegevens die zich bevinden in het administratief dossier en gelet op de in punt 3.2. geciteerde bepalingen van de Dublin II-verordening stelt de bestreden beslissing in fine terecht:

“Met betrekking tot de verklaarde familieleden in België, met name haar verklaarde moeder en haar verklaarde broer, dient te worden opgemerkt dat betrokkene, haar broer en haar moeder allen meerderjarig zijn. Haar broer (V.) is bovendien gehuwd net zoals betrokkene's moeder. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van haar moeder of broer en valt derhalve niet onder de definitie van gezinsleden zoals bepaald in de definitie daarvan in art 2.i van de Dublin-II-Verordening. Betrokkene maakt ook op geen enkele wijze aannemelijk dat ze op enige wijze (financieel, medisch, etc...) afhankelijk zou zijn van de hulp of steun van haar moeder of broer. Betrokkene verklaarde immers enkel dat ze naar België kwam omdat ze vernomen had dat haar moeder hier zou zijn (DVZ, vraag 25) zonder dat ze andere concrete aantoonbare motieven opgeeft Betrokkene's broer en moeder zijn bovendien geen van beiden erkende vluchtelingen. Betrokkene's broer werd op 24.08.2009 in het bezit gesteld van een verblijfstitel van onbeperkte duur hetgeen geen vluchtelingenstatus onder de Vluchtelingenconventie van Genève is en voor betrokkene's moeder is de aanvraag 9bis op basis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 nog hangende. Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening is derhalve niet aan de orde.”

3.4. De Raad stelt vast dat verzoekster het gestelde in punt 3.3. op geen enkele wijze betwist. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in haar verzoekschrift (p. 3) toegeeft dat ze *“inderdaad een toeristisch visum C aangevraagd (had) dat door Italië werd afgeleverd op 30 juli 2010.”* Gelet op het gestelde in artikel 9.1. van de Dublin II-verordening komt de verantwoordelijkheid voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag toe aan de Italiaanse autoriteiten die een visum verstrekt hebben aan verzoekster. Verzoekster heeft de overtuiging dat *“België en België alleen”* inzicht heeft in de vluchtmotieven van de gezinsleden van verzoekster en dat *“Italië vreemd zijnde aan de vluchtmotieven”* maar hiermee gaat ze eraan voorbij dat de Dublin II-verordening nergens stelt dat dit, voor zover het al waar zou zijn, afbreuk doet aan het gestelde in artikel 9.1 van de Dublin II-verordening. Evenmin doet het ontbreken van een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Armenië en dus de onmogelijkheid om een visum kort verblijf te verkrijgen van de Belgische autoriteiten afbreuk aan het gestelde in artikel 9.1. van de Dublin

II-verordening. Het kwam verzoekster toe om indien het haar werkelijke bedoeling was om in België een asielaanvraag in te dienen, zich te begeven naar een land waar er wel een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is die een visum met het oog op een lang verblijf in België kan afleveren. Uit het betoog van verzoekster kan afgeleid worden dat ze echter verkoos een visum kort verblijf om toeristische doeleinden aan te vragen bij een *“zending van een Schengenland (dat) een visum aflevert dat toegang verleent tot de groep van Schengen-landen.”* Waar verzoekster probeert haar handelwijze aposteriori te vergoelijken door te stellen dat België zich *“onbevoegd”* ging verklaren voor de behandeling van haar asielaanvraag indien ze in Moskou een visum zou aangevraagd hebben en Rusland zou verlaten hebben zonder het indienen van een asielaanvraag, dient te worden opgemerkt dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen en of hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. De begrippen *“veilig derde land”* en *“eerste land van asiel”* vinden geen grondslag in de interne regelgeving (cfr. arrest van de AV van de RvV, 24 juni 2010, nr. 45 397). Verzoekster kan gelet op haar eigen handelwijze niet dienstig inroepen dat het ontbreken van een Belgische vertegenwoordiging in Armenië gecombineerd met het Dublin II-mechanisme zoals bepaald in artikel 9.1 van de Dublin II-verordening belet dat België verantwoordelijk wordt voor haar asielaanvraag. Er anders over oordelen zou betekenen dat asielaanvragers zelf het land uitkiezen waar ze hun asielaanvraag behandeld wensen te zien, wat net de één van de aanleidingen was voor de totstandkoming van de Dublin II-verordening. Verder wijst de Raad erop dat de behandeling van een asielaanvraag op individuele wijze geschiedt en op zich niet afhangt van de vluchtmotieven van gezinsleden. Verzoekster poneert dat het vluchtverhaal van haar broer en moeder *“essentieel is”* voor de behandeling van haar asielaanvraag, maar toont dit op geen enkele wijze aan. Te dezen kan nog opgemerkt worden dat blijkens het administratief dossier de bestreden beslissing terecht stelt dat verzoeksters broer en moeder *“bovendien geen van beiden erkende vluchtelingen (zijn). Betrokkenes broer werd op 24.08.2009 in het bezit gesteld van een verblijfstitel van onbepaalde duur hetgeen geen vluchtelingenstatus onder de Vluchtelingenconventie van Genève is en voor betrokkenes moeder is de aanvraag 9bis op basis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 nog hangende.”* Verzoekster kan zich niet dienstig verschuilen achter de *“inertie”* van de Italiaanse autoriteiten om actief in te stemmen met haar overnameverzoek aangezien artikel 18, §7, van de Dublin II-verordening er net op gericht is te verhinderen dat de verantwoordelijkheid voor een asielaanvraag overgaat op de lidstaat waar het asielerzoek is ingediend wegens de *“inertie”* van de verantwoordelijk gestelde lidstaat. Waar verzoekster er zich over beklaagt dat zij niet de kans krijgt om zich *“vrijwillig”* aan te melden bij de Italiaanse autoriteiten, dient de Raad op te merken dat de reden daarvoor opgenomen is in de tweede bestreden beslissing waar de Raad zoals gezegd geen rechtsmacht over heeft. De Raad kan om dezelfde redenen geen kennis nemen van verzoeksters kritiek die gericht is tegen de motivering van de tweede bestreden beslissing. Waar verzoekster ten slotte nog opmerkt dat zij *“helemaal niet naar Italië wil, verkiest terug te keren naar Armenië indien België haar asielerzoek niet wens te behandelen”*, dient de Raad enerzijds op te merken dat verzoekster hiermee aangeeft geen vrees voor vervolging te koesteren in haar land van herkomst waardoor zij zelf haar volledig betoog ter ondersteuning van het eerste middel onderuit haalt, en anderzijds op te merken dat zij dit kenbaar dient te maken aan de verwerende partij opdat een terugkeer naar Armenië kan georganiseerd worden.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.5. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster betoogt als volgt:

“1. Eerste onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken zijn beslissingen met redenen moet omkleden; Dat deze verplichting onderworpen is aan niet alleen de Wet van 15 december 1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de Wet Motivering Bestuurshandelingen de dato 29 juli 1991;

Dat de motivering zowel in Feite als in Rechte draagkrachtig moet zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing;

Dat de motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen;

Dat in ieder geval onduidelijk, onnauwkeurige stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn;

Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten zich beperkt de overname door Italië dewelke louter wordt aangenomen op grond van de inertie van de Italiaanse staat en helemaal niet ingaat op het verzoek van vertoogster haar asielverzoek in België te behandelen op grond van haar familiale banden en verblijf van haar broer en moeder in het Rijk;

Overwegende dat het verzoek tot behandeling van haar asielaanvraag in België redelijk is en de verwerende partij om redenen eigen aan haarzelf niet is ingegaan;

Overwegende dat ook als overeenkomstig de criteria bepaald door de internationale akkoorden, de asielaanvraag niet zou toekomen aan de Belgische autoriteiten kan de Minister op elk ogenblik toch beslissen een asielverzoek zelf te onderzoeken op voorwaarde dat de vreemdeling daarvoor zijn toestemming geeft⁶;

Dat in geval de overheid over dergelijke appreciatiebevoegdheid beschikt moet zij haar beslissing hierover uitvoeren en formeel motiveren op een manier waarop de betrokkene geïnformeerd is over de redenen van de beslissing;

Overwegende dat wanneer de asielzoeker de Belgische overheid op basis van artikel 51/5 verzoekt zijn asielvraag te behandelen en de overheid deze mogelijkheid afwijst dient de overheid te motiveren waarom zij de aanvraag weigert;

Overwegende dat de bestreden beslissing desbetreffend niet werden gemotiveerd, slechts wordt verwezen naar het Italiaanse visum en het verzoek tot overname gericht aan de Italiaanse staat;

Dat bovendien de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats werd gemotiveerd in strijd met de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering

Overwegende dat deze beslissing werd gemotiveerd als volgt (...)

Overwegende dat de verwerende partij haar beslissing motiveert op grond van loutere vermoedens stellende dat de genomen maatregel noodzakelijk zou zijn daar waar de verwerende partij prima facie geen geloof meent te kunnen hechten aan een eventuele belofte van vertoogster zich aan te bieden om vrijwillig terug te keren zonder dat evenwel vertoogster deze optie werd geboden laat staan haar de vraag werd gesteld;

Dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat vertoogster zich zou hebben trachten te onttrekken aan de Belgische autoriteiten, wel integendeel zij zich vluchteling heeft verklaard in België, verzocht aan de Belgische autoriteiten kennis te nemen van haar asielverzoek en zij zich vrijwillig heeft aangeboden aan de diensten van de verwerende partij respectievelijk op 11 augustus 2010, 20 augustus 2010, 14 september 2010 en 25 oktober 2010;

Dat het vermoeden van dreigende onttrekking door vertoogster dan ook noch min noch meer loos is en zonder de minste grond, bovendien nergens wordt ondersteund door vaststellingen in het administratief dossier a contrario;

Dat de verwerende partij blijkbaar een antwoord heeft op vragen die niet eens werden gesteld, wat geenszins blijk geeft van zorgvuldigheid;

Dat de verwerende partij ten onrechte a priori aanneemt dat vertoogster geen gevolg zal geven aan haar beslissing om dan maar een beslissing te nemen op de meest schadelijke wijze voor vertoogster en met de meest indringende invloed op haar recht op vrijheid;

Dat deze motivering noch als draagkrachtig en deugdelijk in feite, noch in rechte kan worden aanzien, bovendien stereotiep en inhoudelijk niet afdoende, zodat de vernietiging van de akte zich opdringt;

2. Tweede onderdeel: de beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens kennelijke onredelijkheid

Overwegende dat bovendien de motivering niet correct is en in strijd met het dossier: vertoogster verwijst in deze naar het administratief bundel en de redenering ontwikkeld supra;

Overwegende dat aan de hand van de stukken en het administratief dossier onomstotelijk blijkt dat vertoogster zich vrijwillig heeft aangeboden aan de Belgische autoriteiten en vrijwillig heeft medegewerkt;

Dat minstens moet worden aangenomen dat de beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats buiten proportioneel is en werd genomen op grond van loutere vermoedens die slechts bestaan in het hoofd van de dossierbehandelaar en vehement worden ontkend door vertoogster;

Dat minstens op deze grond de beslissingen van de Minister als niet zorgvuldig moeten worden aange-merkt en de beslissingen moeten worden vernietigd;

Dat vertoogster dan ook het verder verblijf in België niet mag worden ontzegd en haar asielaanvraag in België dient te worden beoordeeld;

Dat in ieder geval de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats dient te worden vernietigd;

Overwegende dat de ten gronde ontwikkelde middelen minstens aantonen dat vertoogster beschikt over ten minste een schijn van recht;"

3.6. Voor zover het middel betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing dient de Raad andermaal te wijzen op het gestelde in punt 2.

3.7. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de zij niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

3.8. Verzoeksters betoog dat de eerste bestreden beslissing *"helemaal niet ingaat op het verzoek van vertoogster haar asielverzoek te behandelen op grond van haar familiale banden en verblijf van haar moeder en broer in het Rijk"* en dat *"slechts wordt verwezen naar het Italiaans visum en het verzoek tot overname gericht aan de Italiaanse staat"* mist feitelijke grondslag. Te dezen kan verwezen worden naar de in punt 3.3. geciteerde passage van de eerste bestreden beslissing.

3.9. Verzoeksters overtuiging dat het *"redelijk is"* dat haar asielaanvraag in België wordt behandeld toont niet aan dat de in punt 3.3. geciteerde passage van de eerste bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

3.10. De bestreden beslissing besluit op een gemotiveerde wijze dat *"Gelet op het voorgaande, (...) er derhalve geen concrete basis (is) om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 9§2 en art 18§1 en art 18§7 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343 van 18 februari 2003. Zij zal overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten."*

3.11. Artikel 3.2. van de Dublin II-verordening luidt als volgt:

"In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht."

Artikel 51/5, §2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.(...)".

Aangezien de bestreden beslissing uitdrukkelijk motiveert aangaande de specifieke reden die verzoekster aangehaald heeft waarom zij precies in België een asielaanvraag wil indienen (cfr. vraag 25 van het Dublin-interview van verzoekster van 20 augustus 2010 dat zich bevindt in het administratief dossier) en in fine van de bestreden beslissing verwezen wordt naar de toepassing van artikel 3,§ 2, van de Dublin II-verordening, dat een gelijkaardige bepaling omvat als artikel 51/5, §2, van de Vreemdelingenwet kan verzoekster niet dienstig stellen dat verwerende partij niet gemotiveerd heeft aangaande haar *"appreciatiebevoegdheid"* in deze, namelijk de in artikel 51/5, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om op elk ogenblik te beslissen de asielaanvraag zelf te onderzoeken.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA